Р Е Ш Е Н И Е
№ 45726

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 36 състав,** в публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2632** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Ц. Д. И., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. „К. поляна I част“, [жилищен адрес] подадена чрез адвокат В. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-000479 от 02.02.2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП. на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС №[ЕИК]) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца“.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се твърди, че същият е постановен при неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че оспорената заповед е напълно немотивирана и не съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК фактически и правни основания, тъй като в нея бланкетно е цитирана санкционната норма на чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, без да е конкретизирано коя точно от съдържащите се в нея седем самостоятелни точки органът счита за осъществена. Посочва, че издателят на заповедта и актосъставителят не са очевидци на твърдените факти, а изводите на органа почиват единствено на непроверени и изолирани твърдения на трето лице, без да са изискани и приобщени наличните видеозаписи от охранителни камери и без да е извършено медицинско

освидетелстване. Моли съда да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна и да му присъди направените по делото разноски съобразно представен списък.
В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява лично, като се представлява от адв. В. П., която поддържа изцяло жалбата по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на направените разноски по делото за държавна такса и платено в брой адвокатско възнаграждение съгласно представен списък с разноски по чл. 80 от ГПК.
Ответникът по жалбата – П. Х. П., полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание. В депозирани по делото писмени бележки чрез процесуалния си представител гл. юрк. В. П. изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди заповедта за прилагане на ПАМ като правилна и законосъобразна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави изрично възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по съществото на спора.
Административен съд София-град, Трето отделение, 36 състав, като обсъди събраните по делото писмени доказателства във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
На 30.01.2026 г. срещу Ц. Д. И. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5136621 от мл. автоконтрольор П. Т. К. при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, в присъствието на свидетеля И. А. С.. В акта е посочено, че на 30.01.2026 г. около 10:15 часа в [населено място], в района на паркинга пред хотел „Г.“, находящ се на [улица], И. управлява лек автомобил марка „В.“, модел „iX3“, с регистрационен номер Е. (регистриран на „Б. Л. Лизинг“ АД, ползван като таксиметров автомобил), като с действията си създава опасност за живота и здравето на хората, като при слизане на пътничката на задна лява седалка Х. Г. Касапчева, [дата на раждане] , реализира ПТП, като преминава през дясното ѝ ходило. Отразено е, че след ПТП водачът не остава на мястото на произшествието до пристигането на компетентните органи на МВР и не уведомява компетентната служба на МВР. Описаната фактическа обстановка е квалифицирана от актосъставителя като нарушения на чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ и чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП. В графата за причинени вреди е записано бланкетно препращане: „описани в констативен протокол за ПТП с пострадали лица номер К-49“, като със съставянето на акта от водача е иззето СУМПС №[ЕИК].
Въз основа на така съставения АУАН, на 02.02.2026 г. П. Х. П. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издал процесна заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000479. В мотивите на заповедта органът е възпроизвел дословно словесното описание от АУАН, като е приел, че за извършеното административно нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП. В разпоредителната част на акта, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, на Ц. Д. И. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца“ и е разпоредено отнемането на СУМПС №[ЕИК].
Видно от представената разписка и съпроводителни писма по преписката, заповедта за налагане на ПАМ е връчена лично на адресата на 09.02.2026 г. чрез служители на 03 РУ – СДВР. И. я е оспорил с жалба, подадена чрез административния орган на 16.02.2026 г. (вх. № 433200-18921 от 16.02.2026 г.).

От приетата по делото административна преписка се установява, че административнонаказващите органи не са възприели непосредствено твърдяните факти, като преписката съдържа съставения АУАН, оспорената заповед, справка картон на водача, писмени сведения от водача и пътничката, както и скица към протокол № К-49.
За доказване на компетентността на издателя по делото са представени Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, определяща структурите на МВР, осъществяващи контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР са оправомощени да издават заповеди за ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. „а“ и 6 от ЗДвП, както и Заповед № 513з-9570 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, удостоверяваща, че П. Х. П. заема длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна, имаща пряк и непосредствен правен интерес от оспорването като адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който временно се ограничават субективните ѝ права, подадена е в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол по реда на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна служебна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, а именно: за компетентност на издалия го орган, спазване на установената форма, съответствие с административнопроизводствените правила, правилно приложение на материалния закон и съобразяване с целта на закона.
Оспорената ЗППАМ е издадена от материално и териториално компетентен административен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. По делото е представена Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 от ЗДвП, с която СДВР е определена като служба за контрол по спазване на правилата за движение. От своя страна, директорът на СДВР, упражнявайки законовото си правомощие по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. е оправомощил полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да налагат принудителни административни мерки, включително по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Издателят на акта П. Х. П. заема длъжността полицейски инспектор в същия отдел, поради което притежава надлежна материална и функционална компетентност за издаване на акта.
Заповедта обаче е издадена при неспазване на установената форма и съществено нарушение на изискването за мотивираност на индивидуалните административни актове по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8 от ЗДвП.
Принудителната административна мярка по посочения текст има препращащ характер и нейното законосъобразно налагане изисква стриктно и прецизно посочване както на нарушеното правило

за поведение, така и на конкретния състав на административно нарушение, за което законът предвижда специалната санкция „лишаване от право да се управлява МПС“. В процесната заповед административният орган е посочил като основание единствено общата разпоредба на „чл. 175, ал. 1 от ЗДвП“, без да индивидуализира коя от съдържащите се в нея седем самостоятелни точки (т. 1 до т. 7) счита за приложима. Разпоредбата на чл. 175, ал. 1 от ЗДвП съдържа седем коренно различни състава на административни нарушения, обхващащи широк кръг от противоправни деяния – от управление с неправилно поставени табели (т. 1), през ползване на специален режим (т. 2), отказ за предаване на документи или осуетяване на проверка (т. 3), неизпълнение на полицейско нареждане (т. 4), нарушаване на задълженията като участник в ПТП (т. 5), отказ за съдействие при чуждо ПТП (т. 6), до управление в нарушение на временно разрешение (т. 7).

Непосочването на конкретната точка от чл. 175, ал. 1 от ЗДвП лишава акта от ясно правно основание и поставя в невъзможност адресата да разбере точното административно обвинение, с което съществено се накърнява правото му на защита. Нормата на чл. 175, ал. 1 от ЗДвП е бланкетна и налага органа с повишена прецизност да обвърже фактическите обстоятелства със съответната санкционна хипотеза. Този порок не може да бъде саниран в съдебната фаза чрез тълкувателно предположение, че органът вероятно е имал предвид т. 5 на посочената алинея. Съдът при осъществяване на контрола за законосъобразност по чл. 168 от АПК проверява единствено изложените от администрацията фактически и правни основания и не разполага с правомощие да дописва или замества волята на издателя на акта. Немотивираността на заповедта съставлява самостоятелно и достатъчно основание за нейната отмяна по чл. 146, т. 2 от АПК.

Наред с това, оспорената заповед е издадена и при грубо нарушение на административнопроизводствените правила и в пряко противоречие с материалния закон – основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

По силата на чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган носи доказателствената тежест да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите предпоставки за неговото издаване. За да бъде наложена мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП във връзка с твърдяно нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ и б. „б“ от ЗДвП, по делото следва да бъде безспорно и несъмнено установено, че е реализирано пътнотранспортно произшествие по смисъла на легалната дефиниция на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП (събитие в процеса на движение на ППС, предизвикало нараняване или смърт на хора или материални щети), че водачът е реален участник в това събитие, че при произшествието са пострадали хора и че водачът виновно и съзнателно е напуснал местопроизшествието, без да уведоми органите на МВР.

В настоящия казус нито едно от тези материалноправни условия не е доказано от административния орган. Заповедта се основава единствено на формално съставения АУАН и едностранните сведения на пътничката, без полицейските служители да са възприели лично събитията. По преписката не са ангажирани никакви обективни писмени доказателства за настъпило телесно увреждане на пешеходката или за контакт между гумата на автомобила и ходилото ѝ. Липсват съдебномедицинско удостоверение, амбулаторен лист, медицинска епикриза, протокол за оглед на местопроизшествието или превозното средство. Административният орган не е изпълнил служебните си задължения по чл. 7, ал. 1, чл. 35 и чл. 36 от АПК за всестранно и обективно изясняване на релевантните факти, като не е изискал наличните видеозаписи от охранителното видеонаблюдение на обекта пред хотел „Г.“, въпреки своевременно направените доказателствени искания от водача.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят не е възприел никакви

признаци на съприкосновение или инцидент – пътничката се е отдалечила на собствен ход без оплаквания или търсене на помощ, а при последващото му уведомяване водачът незабавно се е върнал на място и е оказал пълно съдействие на контролните органи. Утежняващ индивидуален административен акт, какъвто е заповедта за ПАМ, не може да почива на недоказани предположения и изолирани твърдения, поради което липсата на доказано материалноправно основание обуславя материалната незаконосъобразност на акта.

Наложената мярка противоречи и на принципа на съразмерност, прогласен в чл. 6 от АПК, както и на целта на закона по чл. 146, т. 5 от АПК. Отнемането на свидетелството за управление на правоспособен професионален водач на таксиметров автомобил при недоказано противоправно поведение и липса на констатирана опасност за безопасността на движението представлява необоснована държавна принуда, засягаща правата на лицето в степен, несъизмерима с преследваните от закона превантивни и преустановителни цели по чл. 22 от ЗАНН.

По изложените съображения оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-000479 от 02.02.2026 г. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена изцяло.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се дължат своевременно поисканите и реално направени разноски по водене на делото. Съгласно приложения списък с разноски по чл. 80 от ГПК и представените доказателства (вносна бележка от 18.04.2026 г., договор за правна защита и съдействие от 10.02.2026 г. и разписка от 26.02.2026 г.), разноските на жалбоподателя възлизат общо на 405,11, от които 5,11 евро за заплатена държавна такса и 400,00 евро за заплатено в брой адвокатско възнаграждение за един адвокат. Направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК е неоснователно, тъй като договореният и заплатен размер от 400,00 евро е под установения минимален праг по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа за административни дела без определен материален интерес (равняващ се на 511,29 евро/1 000 лева), поради което възнаграждението не подлежи на редукция.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд София-град, Трето отделение, 36 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ц. Д. И., ЕГН: [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000479 от 02.02.2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП. на Ц. Д. И. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ц. Д. И., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. „К. поляна I част“, [жилищен адрес] сумата в размер на 405,11 евро (четиристотин и пет евро и 11 евроцента), представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение последно от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: